

"মৰমৰ সন্তানসকল – তোমালোকে ইয়াত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ মৰম-চেনেহ পোৱা কিয়নো পিতাই অন্তৰেৰে কয় - মোৰ সন্তানসকল, পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত হয়, এনেকুৱা মৰম-চেনেহ দেহধাৰী গুৰুৱে দিব নোৱাৰে"

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানৰ বুদ্ধিত জ্ঞান ধাৰণ হয়, তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ হয় তেওঁলোকৰ লক্ষণ কেনেকুৱা হ'ব?

উত্তৰ: তেওঁলোকৰ আনক শুনোৱাৰ নিচা থাকিব। তেওঁলোকৰ বুদ্ধি মিত্ৰ-সম্বন্ধীয় আদিৰ ফালে গৈ নাথাকিব। যি তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ হয় তেওঁলোকে পঢ়াৰ সময়ত কেতিয়াও হামিয়াই-হিকটিয়াই নাথাকিব। স্কুলত কেতিয়াও চকু বন্ধ কৰি নবহিব। যিসকল সন্তান উন্মত্ত (বিকৃত বুদ্ধিৰ) হৈ বহে, যাৰ বুদ্ধি ইফালে-সিফালে ঘূৰি ফুৰে তেওঁলোকে জ্ঞান বুজিয়েই নাপায়, তেওঁলোকৰ বাবে পিতাক স্মৰণ কৰাতো বহুত কঠিন হয়।

ওঁম শান্তি। এয়া হৈছে পিতা আৰু সন্তানসকলৰ মেলা। গুৰু আৰু অনুগামী বা শিষ্যৰ মেলা নহয়। এই গুৰুসকলৰ দৃষ্টি থাকে যে এওঁলোক আমাৰ শিষ্য হয় অথবা অনুগামী বা জিজ্ঞাসু হয়। টুলুঙা দৃষ্টি হৈ নগ'ল জানো। তেওঁলোকে সেই দৃষ্টিৰেই চাব। আত্মাক নহয়। তেওঁলোকে শৰীৰক চায় আৰু সেই শিষ্যসকলো দেহ-অভিমানী হৈ বহে। তেওঁলোকক নিজৰ গুৰু বুলি ভাবে, দৃষ্টিয়েই তেনেকুৱা যে আমাৰ গুৰু হয়। গুৰুৰ প্ৰতি সন্মান দিয়ে। ইয়াততো বহুত পাৰ্থক্য আছে, ইয়াত পিতাইহে সন্তানসকলৰ প্ৰতি সন্মান দিয়ে। জানে, এই সন্তানসকলক পঢ়াব লাগে। এই সৃষ্টি চক্ৰ কেনেকৈ ঘূৰে। বেহদৰ ইতিহাস-ভূগোল সন্তানসকলক বুজাব লাগে। সেই গুৰুসকলৰ অন্তৰত সন্তানৰ প্ৰতি যি মৰম সেয়া নাথাকে। পিতাৰ ওচৰততো সন্তানসকলৰ প্ৰতি বহুত মৰম থাকে আৰু সন্তানসকলৰো পিতাৰ প্ৰতি মৰম থাকে। তোমালোকে জানা বাবাইতো আমাক সৃষ্টি চক্ৰৰ জ্ঞান শুনায়। তেওঁলোকে কি শিকায়? আধাকল্প শাস্ত্ৰ আদি শুনায়, ভক্তিৰ কৰ্মকাণ্ড কৰে, গায়ত্ৰী, সন্ধ্যা আদি শিকাই থাকে। এয়াতো পিতাৰ আগমন হৈছে নিজৰ পৰিচয় দি আছে। আমি পিতাক একেবাৰে জনা নাছিলো। সৰ্বব্যাপি বুলিহে কৈছিলো। কেতিয়াবা যদি সোধা হয় পৰমাত্মা ক'ত আছে তেতিয়া ততালিকে ক'ব তেওঁতো সৰ্বব্যাপি হয়। তোমালোকৰ ওচৰলৈ যেতিয়া মনুষ্য আহে তেতিয়া সোধে ইয়াত কি শিকোৱা হয়? কোৱা, আমি ৰাজযোগ শিকাওঁ যাৰ দ্বাৰা তোমালোক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা অৰ্থাৎ ৰজা হ'ব পাৰা আৰু অন্য কোনো সংসংগ নাই য'ত এনেকৈ ক'ব যে আমি মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱাৰ শিক্ষা দিওঁ। দেৱতাসকল সত্যযুগত থাকে। কলিযুগত হৈছে মনুষ্য। এতিয়া আমি তোমালোকক গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজাওঁ, যাৰ দ্বাৰা তোমালোক চক্ৰৱৰ্তী ৰজা হৈ যাবাৰ ইয়াৰ উপৰিও তোমালোকক পবিত্ৰ হোৱাৰ বহুত উত্তম যুক্তি (উপায়) শুনোওঁ। এনেকুৱা যুক্তি কোনেও কেতিয়াও বুজাব নোৱাৰে। এয়া হৈছে সহজ ৰাজযোগ। পিতা হৈছে পতিত-পাৱন। তেওঁ সৰ্বশক্তিমানো হয় গতিকে তেওঁক স্মৰণ কৰিলেই পাপ ভস্ম হ'ব কিয়নো যোগ অগ্নি নহয় জানো। তেন্তে ইয়াত নতুন কথা শিকোৱা হয়।

এয়া হৈছে জ্ঞান মাৰ্গ। জ্ঞান সাগৰ এজনেই পিতা। জ্ঞান আৰু ভক্তি বেলেগ-বেলেগ। জ্ঞান শিকাবলৈ পিতা আহিবলগীয়া হয় কিয়নো তেওঁৰেই জ্ঞানৰ সাগৰ হয়। তেওঁ নিজে আহি নিজৰ পৰিচয় দিয়ে যে মই সকলোৰে পিতা হওঁ। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা গোটেই সৃষ্টিক পাবন কৰি তোলাঁ। সত্যযুগ হৈছে পাবন সৃষ্টি। কলিযুগ হৈছে পতিত সৃষ্টি। গতিকে সত্যযুগৰ আদি আৰু কলিযুগৰ অন্তৰ এয়া হৈছে সংগমযুগ। ইয়াক লিপ যুগ বুলিও কোৱা হয়। ইয়াত আমি জপিয়াওঁ। ক'লৈ? পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ জপিয়াওঁ। তেওঁলোকতো চিৰিয়েদি লাহে-লাহে তললৈ নামি আহিল। ইয়াততো আমি ছিঃছিঃ সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ পুৰাদমে জপিয়াওঁ। পোনে-পোনে ওপৰলৈ গুচি যাওঁ। পুৰণি সৃষ্টি এৰি আমি নতুন সৃষ্টিলৈ যাওঁ। এয়া হৈছে বেহদৰ কথা। বেহদৰ পুৰণি সৃষ্টিত অনেক মনুষ্য আছে। নতুন সৃষ্টিত বহুত কম মনুষ্য থাকে যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হয়। তাত সকলো পবিত্ৰ হৈ থাকে। কলিযুগত হৈছে সকলো অপবিত্ৰ। ৰাৱণে অপবিত্ৰ কৰে। এয়াতো সকলোকে বুজোৱা হয় যে তোমালোক এতিয়া ৰাৱণ ৰাজ্য অথবা পুৰণি সৃষ্টিত আছাওঁক। প্ৰকৃততে ৰাম ৰাজ্যত আছিল। যাক স্বৰ্গ বুলি কোৱা হৈছিল। পুনৰ কেনেকৈ ৪৪ ৰ চক্ৰ লগাই অধঃপতিত হ'লা, সেয়া আমি ক'ব পাৰোঁ। যি ভাল বুদ্ধিমান হ'ব তেওঁলোকে ততালিকে বুজিব, যাৰ বুদ্ধিত ধাৰণ নহ'ব তেওঁলোকেতো উন্মত্তৰ দৰে (বিকৃত বুদ্ধিৰ) ইফালে-সিফালে চাই থাকিব। মনোযোগেৰে নুশুনিবই। কোৱা হয় নহয় তুমিতো একেবাৰে উন্মত্ত। সন্ন্যাসী লোকসকলেও যেতিয়া বহি কথা শুনায় তেতিয়া কোনোৱে টোপনিয়াই থাকে বা মনোযোগ অন্যফালে থাকে, তেতিয়া হঠাতে তেওঁক সোধে যে কি শুনালো? পিতাইও সকলোকে চাই থাকে। কোনোবা বিকৃত বুদ্ধিৰতো বহি থকা নাই। যি ভাল তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ সন্তান হয় তেওঁলোকে পঢ়াৰ সময়ত কেতিয়াও হামিয়াই নাথাকে। স্কুলত কেতিয়াবা কোনোবাই চকু মুদি বহিব এইটোতো নিয়ম নহয়। জ্ঞান

একোৱেই নুবুজে। পিতাক স্মৰণ কৰাতো তেওঁলোকৰ কাৰণে বৰ কঠিন হয়, তেন্তে পাপ কেনেকৈ থগুন হ'ব। তীক্ষ্ণ বুদ্ধিৰ সকলৰতো ভালদৰে ধাৰণ কৰি আনকো শুনোৱাৰ চখ (আগ্ৰহ) থাকিব। ধ্যান যদি নাই তেন্তে বুদ্ধি মিত্ৰ-সম্বন্ধীয়সকলৰ ফালে গৈ থাকিব। ইয়াততো পিতাই কয় অন্য সকলো পাহৰি যাব লাগে। অন্তকালত যাতে একোৱেই স্মৃতিলৈ নাহে। বাবাই (ব্ৰহ্মা) সন্ন্যাসী আদিক দেখিছে যিসকল দৃঢ় ব্ৰহ্ম জ্ঞানী হয়, ৰাতিপুৱা এইদৰে বহি-বহি ব্ৰহ্ম মহাত্মক স্মৰণ কৰি-কৰি শৰীৰ ত্যাগ কৰে। তেওঁলোকৰ শান্তিৰ বহুত প্ৰভাৱ পৰে। এতিয়া তেওঁলোক ব্ৰহ্মত লীন হৈ যাবতো নোৱাৰে। পুনৰ মাতৃ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম ল'বলগীয়া হয়।

পিতাই বুজাইছে - বাস্তৱতে মহাত্মা বুলি কৃষ্ণক কোৱা হয়। মনুষ্যইতো অৰ্থ নুবুজাকৈ এনেয়ে কৈ দিয়ে। পিতাই বুজায় - শ্ৰীকৃষ্ণ হৈছে সম্পূৰ্ণ নিৰ্বিকাৰী, কিন্তু তেওঁক সন্ন্যাসী নহয়, দেৱতা বুলি কোৱা হয়। সন্ন্যাসী বুলি কোৱা বা দেৱতা বুলি কোৱা তাৰো অৰ্থ আছে। এওঁ দেৱতা কেনেকৈ হ'ল? সন্ন্যাসীৰ পৰা দেৱতা হ'ল। বেহদৰ সন্ন্যাস কৰিলে আৰু নতুন সৃষ্টিলৈ গুচি গ'ল। তেওঁলোকেতো হদৰ সন্ন্যাস কৰে। বেহদলৈ যাব নোৱাৰে। হদতেই (লৌকিক জগততেই) বিকাৰৰ দ্বাৰা পুনৰ্জন্ম ল'বলগীয়া হয়। বেহদৰ মালিক হ'ব নোৱাৰে। কেতিয়াও ৰজা-ৰাণী হ'ব নোৱাৰে কিয়নো তেওঁলোকৰ ধৰ্মই বেলেগ। সন্ন্যাস ধৰ্মটি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম নহয়। পিতাই কয় - মই অধৰ্ম বিনাশ কৰি দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰোঁ। বিকাৰো অধৰ্ম নহয় জানো, সেয়েহে পিতাই কয় - এই সকলোবোৰৰ বিনাশ আৰু এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰিবলৈ মই আহিবলগীয়া হয়। ভাৰতত যেতিয়া সত্যযুগ আছিল তেতিয়া এটাই ধৰ্ম আছিল, সেইটো ধৰ্মই পিছত অধৰ্ম হৈ যায়। এতিয়া তোমালোকে পুনৰ আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰি আছে। যিয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব সিমানে উচ্চ পদ পাব। নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰিব লাগে। লাগিলে গৃহস্থ ব্যৱহাৰতে থাকা। তাতো যিমান পাৰা উঠোঁতে-বহোঁতে এইটো দৃঢ় কৰা, যেনেকৈ ভক্ত লোসকলে ৰাতিপুৱা শুই উঠি একান্তত বহি মালা জপে, তোমালোকেতো গোটেই দিনৰ হিচাপ উলিওৱা। অমুক সময়ত ইমান স্মৃতিত থাকিলোঁ, গোটেই দিনটোত ইমান সময় স্মৃতিত থাকিলোঁ, মুঠ হিচাপ উলিওৱা। তেওঁলোকেতো সঁচা ভক্ত নহ'লেও ৰাতিপুৱা উঠি মালা জপে। কিছুমানৰ বুদ্ধিতো বাহিৰত ক'ত-ক'ত ঘূৰি ফুৰে। এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা যে ভক্তিৰ পৰা কোনো লাভ নহয়। এয়াতো হৈছে জ্ঞান, যাৰ দ্বাৰা বহুত লাভ হয়। এতিয়া তোমালোকৰ হৈছে উৰ্ধমুখী কলা। পিতাই বাৰে-বাৰে কয় - মনমনান্তৰ (মনে মনে মোক স্মৰণ কৰা)। গীতাতো শব্দটি আছে কিন্তু তাৰ অৰ্থ কোনেও শুনাব নোৱাৰে। উত্তৰ দিবলৈ নাহে। বাস্তৱিকতে তাৰ অৰ্থ লিখাওঁ আছে নিজকে আত্মা বুলি ভাবি, দেহৰ সকলো ধৰ্ম এৰি মামেকম্ (কেৱল মোকেই) স্মৰণ কৰা। ভগৱানুৰাচ (ভগৱানৰ বাণী) নহয় জানো। কিন্তু তেওঁলোকৰ বুদ্ধিত আছে কৃষ্ণ ভগৱান। তেওঁতো দেহধাৰী পুনৰ্জন্মত আহোঁতা। তেওঁক কেনেকৈ ভগৱান বুলি ক'ব পাৰি। গতিকে সন্ন্যাসী আদি কাৰো দৃষ্টি 'পিতা আৰু সন্তানৰ' দৰে হ'ব নোৱাৰে। যদিও গান্ধীজীক বাপুজী বুলি কৈছিল কিন্তু সেয়া পিতা-সন্তানৰ সম্বন্ধ বুলি কোৱা নহ'ব। সেয়াতো তথাপি লৌকিক হৈ নগ'ল জানো। তোমালোককতো বুজোৱা হৈছে - নিজকে আত্মা বুলি ভাবা। এওঁৰ শৰীৰত যিজন পিতা বহি আছে তেওঁ হৈছে বেহদৰ বাপুজী। লৌকিক আৰু পাৰলৌকিক দুয়োজন পিতাৰ পৰা উওৰাধিকাৰ পোৱা যায়। বাপুজীৰ পৰাতো একোৱেই নাপালা। অৱশ্যে হয় ভাৰতৰ ৰাজধানী পুনৰ ঘূৰাই পোৱা গ'ল কিন্তু তাক উওৰাধিকাৰ বুলিতো কোৱা নহ'ব। সুখ পাব নালাগে জানো।

উত্তৰাধিকাৰ হৈছেই দুই প্ৰকাৰৰ - এবিধ লৌকিক পিতাৰ আনবিধ বেহদৰ পিতাৰ। ব্ৰহ্মাৰ পৰাও কোনো উত্তৰাধিকাৰ পোৱা নাযায় যদিও এওঁ গোটেই প্ৰজাৰে পিতা হয়, এওঁক গ্ৰেট-গ্ৰেট গ্ৰেণ্ড ফাদাৰ বুলি কোৱা হয়। এওঁ নিজেই কয় - মোৰ পৰা তোমালোকে একো সম্পত্তি নোপোৱা, যেতিয়া এওঁ নিজেই কয় - মোৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পাব নোৱাৰা তেনেহ'লে সেই বাপুজীৰ পৰা আকৌ কি সম্পত্তি পাবা। একোৱেই নোপোৱা। ইংৰাজসকলতো গুচি গ'ল। এতিয়া কি আছে? অনশন, হৰতাল, পিকেটিং, ষ্টাইক আদি হৈ থাকে, কিমান মাৰামাৰি হৈ থাকে। কাৰোলাইকে ভয় নকৰে। ডাঙৰ-ডাঙৰ অফিচাৰকো হত্যা কৰি দিয়ে। সুখৰ পৰিৱৰ্তে আৰু বেছিহে দুখ হয়। সেয়েহে বেহদৰ কথা ইয়াতহে আছে। পিতাই কয় - প্ৰথমতে এইটো দৃঢ় নিশ্চয় কৰা যে আমি আত্মা হওঁ, শৰীৰ নহয়। পিতাই আমাক তুলি লৈছে, আমি হৈছো তোলনীয়া সন্তান। তোমালোকক বুজোৱা হয় - জ্ঞানৰ সাগৰ পিতা আহি সৃষ্টি চক্ৰৰ ৰহস্য বুজায়। আন কোনেও বুজাব নোৱাৰে। পিতাই কয় দেহ সহিত দেহৰ সকলো ধৰ্ম পাহৰি যোৱা, মামেকম্ স্মৰণ কৰা। সত্যপ্ৰধান নিশ্চয় হ'ব লাগিব। এইটোও জানা যে পুৰণি সৃষ্টিৰ বিনাশতো হ'বহি। নতুন সৃষ্টিত বহুত কমসংখ্যক (জনসংখ্যা) থাকে। ক'ত ইমান কোটি আত্মা আৰু ক'ত ৭ লাখ। ইমানবোৰ ক'লৈ যাব? এতিয়া তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে আমি সকলো আত্মা ওপৰত আছিলো। পুনৰ ইয়াত ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহিছো। আত্মাকহে ভাৱৰীয়া বুলি কোৱা হয়। আত্মাই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা ভূমিকা পালন কৰে। আত্মাকতো কৰ্মেন্দ্ৰিয় লাগিব। আত্মা কিমান সূক্ষ্ম। ৪৪ লাখ জন্ম নহয়। প্ৰত্যেকেই যদি ৪৪ লাখ জন্ম লয় তেতিয়া পাট

ৰিপটি (ভূমিকা পূৰ্ণৰূপে) কেনেকৈ কৰিব। স্মৃতিতেই নাথাকিব। স্মৃতিৰ পৰা বাহিৰ হৈ যাব। ৪৪ জনগণও তোমালোকৰ স্মৃতিত নাথাকে, পাহৰি যোৱা। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলে পিতাক স্মৰণ কৰি পবিত্ৰ নিশ্চয় হ'ব লাগে। এই যোগ অগ্নিৰ দ্বাৰা বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। এইটোও নিশ্চয় আছে - বেহদৰ পিতাৰ পৰা বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ আমি কল্পই-কল্পই লওঁ। এতিয়া পুনৰ স্বৰ্গবাসী হ'বলৈ পিতাই কৈছে যে মামেকম স্মৰণ কৰা কিয়নো ময়েই পতিত-পাৱন হওঁ। তোমালোকে পিতাক মাতিছিলো নহয়, সেয়েহে এতিয়া পবিত্ৰ কৰি তুলিবলৈ পিতা আহিছে। পাৱন হৈছে দেৱতাসকল, পতিত হৈছে মনুষ্য। পবিত্ৰ হৈ পুনৰ শান্তিধামলৈ যাব লাগে। তোমালোকে শান্তিধামলৈ যাব বিচৰা নে সুখধামলৈ যাব বিচৰা? সন্ত্যাসীয়েতো কয় সুখ কাউৰীৰ বিষ্ঠাৰ সমান, আমাক শান্তি লাগে। গতিকে তেওঁলোক সত্যযুগলৈ কেতিয়াও আহিব নোৱাৰিব। সত্যযুগত প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ ধৰ্ম আছিল। দেৱতাসকল নিৰ্বিকাৰী আছিল তেওঁলোকেই পুনৰ্জন্ম লৈ-লৈ পতিত হৈ পৰে। এতিয়া পিতাই কয় - নিৰ্বিকাৰী হ'ব লাগে। স্বৰ্গলৈ যাবলৈ হ'লে মোক স্মৰণ কৰা তেতিয়া তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হ'ব, পুণ্য আত্মা হৈ যাবা, তেতিয়া শান্তিধাম-সুখধামলৈ যাবাগৈ। তাত শান্তিও আছিল সুখো আছিল। এতিয়া হৈছে দুখধাম। পুনৰ পিতা আহি সুখধামৰ স্থাপনা কৰে, দুখধামৰ বিনাশ কৰে। চিত্ৰও সন্মুখত আছে। সোধা, এতিয়া তোমালোক ক'ত থিয় হৈ আছে? এতিয়া হৈছে কলিযুগৰ অন্ত, বিনাশ সমাগত। শেষত গৈ অকণমান খণ্ডে থাকিবগৈ। ইমান খণ্ডতো তাত নাথাকে। এই বিশ্বৰ বুৰঞ্জী-ভূগোল সকলো পিতাইহে বহি বুজায়। এইখন হৈছে পাঠশালা। ভগৱানুৱাচ, প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিবলগীয়া হয়। এতিয়া হৈছে কলিযুগ আকৌ সত্যযুগলৈ যাব লাগিব। তাততো সুখেই সুখ থাকে। এজনক স্মৰণ কৰা- সেয়া হৈছে অব্যভিচাৰী স্মৰণ। শৰীৰকো পাহৰি যাব লাগে। শান্তিধামৰ পৰা আহিছা পুনৰ শান্তিধামলৈ যাব লাগিব। তালৈ কোনো পতিত যাব নোৱাৰে। পিতাক স্মৰণ কৰি-কৰি পবিত্ৰ হৈ তোমালোক মুক্তিধামলৈ গুচি যাবাগৈ। এয়া ভালদৰে বুজাবলগীয়া হয়। আগতে জানো ইমানবোৰ চিত্ৰ আছিল। চিত্ৰ নোহোৱাকৈ সংক্ষেপে বুজোৱা হৈছিল। এই পাঠশালাত মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হৈ যাব লাগে। এই জ্ঞান হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে। সেয়া পিতাইহে দিব নহয় জানো। গতিকে পিতাৰ দৃষ্টি সন্তানসকলৰ ওপৰত থাকে। আমাক আত্মাসকলক পঢ়ায়। তোমালোকেও বুজোৱা বেহদৰ পিতাই আমাক বুজায়, তেওঁৰ নাম হৈছে শিৱবাবা। কেৱল বেহদৰ বাবা বুলি ক'লেও মূৰ্ছিত (বিবুদ্ধিত) হৈ যাব কিয়নো এতিয়া বাবাও বহুত হৈ গৈছে। মিউনিচিপালিটীৰ (পৌৰনিগমৰ) মেয়ৰকো বাবা বুলি কয়। পিতাই কয় - মই এওঁৰ শৰীৰতে আছোঁ তথাপিও মোৰ নাম শিৱই হয়। মই এই শৰীৰৰ দ্বাৰা তোমালোকক জ্ঞান দিওঁ, এওঁক তুলি লৈছো। এওঁৰ নাম প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা ৰখা হৈছে। এৱোঁ মোৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰ পায়। ভাল বাবু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(১) এতিয়া পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা নতুন সৃষ্টিলৈ অপিউৱাৰ সময় সেয়েহে এই পুৰণি সৃষ্টিৰ পৰা বেহদৰ সন্ত্যাস কৰিব লাগে। ইয়াক বুদ্ধিৰে পাহৰি যাব লাগে।

(২) পঢ়াৰ প্ৰতি পুৰা মনোযোগ দিব লাগে। স্কুলত চকু মুদি বহাৰ নিয়ম নাই। ধ্যান দিব লাগে যাতে পঢ়াৰ সময়ত বুদ্ধি ইফালে-সিফালে নাযায়, হামি নাহে। যি শুনিবা সেয়া ধাৰণা হৈ যাব লাগে।

বৰদান: সময় অনুসৰি নিজকে পৰীক্ষা কৰি পৰিৱৰ্তন কৰোঁতা সদায় বিজয়ী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হোৱা
যি সঁচা ৰাজযোগী তেওঁ কেতিয়াও কোনো পৰিস্থিতিতে বিচলিত হ'ব নোৱাৰে। গতিকে নিজক সময় অনুসৰি এইটো ৰীতিৰে চেক (পৰীক্ষা) কৰা আৰু চেক কৰাৰ পিছত পৰিৱৰ্তন কৰি লোৱা। কেৱল চেক কৰিলে অন্তৰ দুখী হৈ (নিৰাশ) যাব। এনেকৈ ভাবিবা যে মোৰ ভিতৰত এইটো অৱগুণো আছে, নাজানো ঠিক হ'ব নে নহয় সেয়েহে চেক কৰা আৰু পৰিৱৰ্তন কৰা কিয়নো সময়মতে কৰ্তব্য কৰোঁতাসকলৰ সদায় বিজয় হয়। গতিকে সদায় বিজয়ী শ্ৰেষ্ঠ আত্মা হৈ তীব্ৰ পুৰুষাৰ্থৰ দ্বাৰা এক নম্বৰত আহি যোৱা।

স্লোগান: মন-বুদ্ধিক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ অভ্যাস থাকিলে তেতিয়া চেকেণ্ডত বিদেহী হ'ব পাৰিবা।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁম শান্তি!!